

STILLE WATEREN

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

KICKI SEHLSTEDT

STILLE WATEREN

Vertaald uit het Zweeds
door Erica Weeda

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7251 3

ISBN 978 90 263 7252 0 (e-book)

© 2025 Christina Sehlstedt

First published by Bokforlaget Bazar, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden

© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam en Erica Weeda

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Havsoffer*

Oorspronkelijke uitgever Bazar

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie © plainpicture / Tina Gutierrez, The Rauschen Colletion

Kaart © Anna Torsteinsrud

Foto auteur © Josefine Molén

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

STILLE WATEREN

BÄRFENDAL

BOVALLSTRAND

ULEBERGSHAMN

HUNNEBOSTRAND

SMÖGEN

KUNGSHAMN

ABYFJORD

LYSEKIL

GULLMARSFJORD

SKAGERRAK

MUNKEDAL

SALTKÄLLAN

UDDEVALLA

BIFJORD

ULEBERGSHAMN

BADSTRAND
HÄSTEDALEN

DUK-
TOREN

FISKHOLMEN

ST-GÖRANS
EILAND

HUNNEBOSTRAND

BELLA'S BISTRO

MIDZOMERAVOND 1994

De roeiboot gleed langzaam door het zwakke maanlicht in het korte interval tussen zonsondergang en zonsopgang. Nog even en de midzomernacht zou plaatsmaken voor de ochtend.

Het enige wat verraadde dat er een boot voer, was de zachte plons als de roeipanen in het water werden gestoken en het geluid van vallende druppels als ze weer werden opgetrokken.

Het was een uitzonderlijk mooie nacht. Het water van Västerhavet, de zee langs de westkust van Zweden, lag stil rond de eilandjes en de langwerpige, gladde bultrotsen van roze Bohus-graniet. Achter de haven klampten kleurrijke houten huizen zich vast aan de steile rotsen.

De gehavende roeiboot zigzagde door de nauwe doorgang tussen Flatholmen en Yttre Huö. Al snel was hij niet meer zichtbaar vanaf de strandpromenade die de kustplaatsen Hunnebostrand en Ulebergshamn, in het midden van de provincie Bohuslän, met elkaar verbond.

Precies op dat moment, om één minuut voor drie, verbrak een brul de stilte en het daaropvolgende gejuich verspreidde zich over de vlakke granieten rotsen en verder over het water tussen de scheren.

De roeier schrok en liet de riemen even in de dollen rusten. Hij richtte zijn blik op het land, maar het uitzicht werd grotendeels belemmerd door de vele eilandjes.

Martin Dahlin had Zweden net op voorsprong gezet met een goed getimedede kopbal in de verre hoek, buiten bereik van de Russische keeper. De droom van een WK-kwalificatie werd nieuw leven ingeblazen voor de feestende kijkers in het hele land, dus ook in de kleine huizen in Hunnebostrand.

Vanuit het plaatselijke eetcafé Bella's Bistro klonken vrolijke kreten, gelach en het rinkelende geluid van glazen waarmee werd geproost, terwijl zo'n veertig gasten het doelpunt vierden. Op de achtergrond complimenteerde sportcommentator Arne Hegerfors de Zweedse doelpuntmaker op de pas aangeschafte grootbeeldtelevisie. De deuren naar het beglaasde terras met uitzicht op zee stonden wijd open.

Het was een koude nacht, de temperatuur schommelde rond de 7 graden. De hitte waarmee de WK-zomer van 1994 later zou worden geassocieerd, was nog niet in Bohuslän aangekomen. Hoewel de kou van de nacht door de te dunne kleding van de roeier was gedrongen, bleven de riemen ritmisch heen en weer gaan door het water. Al snel was de roeiboort volledig uit het zicht van de kust verdwenen, beschut door de gladde rotsen van het eiland Alvön.

Het duurde bijna twintig minuten voordat hij weer tevoorschijn kwam en aan zijn terugreis begon. Een geoefend oog had kunnen zien dat de voorsteven nu enkele centimeters hoger boven het wateroppervlak uitstak.

De lading van 85 kilo was overboord gekieperd.

De inhoud, verpakt in plastic zakken van de plaatselijke supermarkt, was in een grote, lichtbruine koffer gestopt die langzaam was gezonken en uiteindelijk vijftwintig meter lager op de modderige bodem van Västerhavet was beland.

Daar zou de koffer dertig jaar lang blijven liggen, als een goedbewaard geheim van de zee.

WOENSDAG 25 SEPTEMBER 2024

1

Julia kon bijna geen lucht krijgen. Nu ging het gebeuren.

De leden van het gerechtshof namen plaats en het geroezemoes in de rechtszaal verstomde.

Ronnie draaide zijn hoofd en liet zijn blik over het publiek dwaalen. Toen hij Julia zag, verscheen er een glimlach van herkenning op zijn gezicht en zijn ogen fonkelden als twee groenblauwe lagunes.

De jaren in een strafinrichting hadden hun sporen nagelaten. De blauwe gevangenskleding slobberde om zijn magere lichaam en zijn voorhoofd onder het donkere, achterovergekamde haar was gegroefd, waardoor hij er ouder uitzag dan zijn 42 jaar. Sinds hun laatste ontmoeting had hij zijn baard afgeschoren, zag ze. Hij stak zijn hand naar haar op ter begroeting. Ze zwaaide voorzichtig terug.

Toen hij even daarvoor de rechtszaal was binnengebracht, had hij zich niet onder de afschermdeken verstopt, maar uitdagend naar de flitsende camera's gekeken. Gedurende het hele proces had Ronnie de aanklachten ontkend en geweigerd een verzoek om omzetting van zijn levenslange straf in een voor bepaalde tijd in te dienen. In eerste instantie had juist dat Julia's interesse gewekt. Hij had snel vrijgelaten kunnen worden, maar in plaats daarvan had hij gevochten om onschuldig te worden verklaard.

Julia sloot haar ogen. Het feit dat deze rechtszaak überhaupt plaatsvond was haar verdienste. Een journalistieke onderneming die tot een enorm commercieel succes had geleid. *Delict* was de meest beluisterde truecrimepodcast in Zweden ooit, hoewel er tot nu toe maar één seizoen was uitgebracht.

Toen ze haar ogen opende, zag ze dat verschillende bekende columnisten en deskundigen op het gebied van criminologie om haar heen zaten. De president van het gerechtshof, Margareta Strömberg, zou over een paar seconden een duidelijke uitspraak over de schuldvraag doen.

Als Ronnie Roos werd vrijgelaten, zou Julia de held zijn, een donquichot die de juridische windmolens van het rechtssysteem had bevochten en had gezegevierd. Maar het risico bestond natuurlijk dat Ronnie opgesloten zou blijven en de levenslange gevangenisstraf werd gehandhaafd. Dan zouden de columns bol staan van leedvermaak. Wie dacht Julia wel dat ze was? Een radiocelebrity die de onderzoeksjournalist probeerde uit te hangen?

De sceptische blikken van de toeschouwers plakten aan haar huid als slijmerige slakkensporen. Ze trok demonstratief haar zwartleren jack uit en legde het op haar schoot. Het luipaardgezicht op haar linkerbovenarm staarde hen met een scherpe, turquoise blik aan. Een echte 'fuck-you-tattoo', zoals Charlie van de tatoeagestudio hem had genoemd. Het was haar eerste, ze had hem een jaar eerder laten zetten in een periode dat ze daar echt behoefte aan had.

Julia schoof een lichtbruine lok achter haar oren en bevochtigde haar droge, roodgestifte lippen.

Inmiddels was het bijna twee jaar geleden dat Ronnie contact met Julia had opgenomen, nadat hij haar interview met een DNA-deskundige had gehoord in de ochtendshow van het commerciële radiostation Pop FM. Hij wilde het moordwapen, een mes, opnieuw laten testen omdat de expert had verteld hoezeer de DNA-technologie zich de afgelopen jaren had ontwikkeld, en vroeg Julia hem daarbij te helpen.

Hij had achttien jaar in de gevangenis gezeten, veroordeeld voor de brute moord op een ouder echtpaar, Knut en Britt Björk, in het dorp Bärfendal in de gemeente Munkedal in Bohuslän.

Voor hun eerste ontmoeting had Julia het proces-verbaal van het vooronderzoek doorgenomen. De foto's die tijdens de sectie van Knut waren gemaakt, waren weerzinwekkend. Zware mishandeling met excessief geweld, had de officier van justitie het genoemd.

Toen de achtentachtigjarige man op een novemberdag in 2005 in de keuken werd gevonden, had hij vijftien steekwonden in zijn borst en was hij al minstens een etmaal dood. Knuts vrouw lag op bed in een van de slaapkamers, gewurgd. In de oven lag een homp elandvlees, ingedroogd als een rozijn. De miljoen kronen in bankbiljetten die Knut volgens zijn familieleden onder de matras in de slaapkamer had verstopt, waren verdwenen, samen met de gouden sieraden van het echtpaar. De buit was nooit teruggevonden.

De eerste zes maanden dat Julia bij hem op bezoek ging in de gevangenis speelde de vraag of ze op een meter afstand van een monster zat voortdurend door haar hoofd. Maar hoe meer ze zich in de zaak verdiepte, hoe meer ze ervan overtuigd raakte dat hij ten onrechte was veroordeeld en dat de moordenaar van Knut en Britt nog vrij rondliep.

Zo'n tien meter voor haar glinsterde Ronnies nek van het zweet onder zijn donkere, kortgeknipte haar. Naast hem zat strafrechtadvocaat Kerstin Lind. Telkens wanneer ze opzij boog naar haar cliënt wiegde haar perfect geföhnde, krijtwitte pagekapsel heen en weer. Ze stond erom bekend dat ze de meest geruchtmakende zaken aannam en won. Dat ze ermee had ingestemd om een verzoek tot herziening van de rechterlijke uitspraak in te dienen, nadat Julia contact met haar had opgenomen, was op zich al een overwinning geweest.

Ronnie had gelijk gehad, niet zijn DNA zat op het mes, maar dat van een onbekende persoon. Het gerechtshof had, grotendeels op basis van de informatie die in de podcast *Delict* werd onthuld, her-

opening van de zaak toegestaan, waarna de officier van justitie het strafrechtelijk onderzoek opnieuw had gestart.

Een paar rijen voor Julia zat Wilma. Haar magere armen staken uit een oversized T-shirt. Ze was opgegroeid terwijl haar vader in de gevangenis zat. Julia kon zich niet voorstellen hoe dat moest zijn geweest. Leven met het feit dat je vader niet alleen afwezig, maar bovendien een veroordeelde moordenaar is. Ze hadden een goed contact opgebouwd in de jaren dat Julia aan de podcast werkte. Op dagen dat het tegenzat, had Wilma's lot als een soort brandstof gefungeerd.

Nu nam Margareta Strömberg het woord. Ze deelde mee dat de leden van de rechtbank een besluit hadden genomen over de voortzetting van de hechtenis van de gedaagde Ronnie Roos.

‘Volgens een unanieme rechtbank is er...’ Margareta Strömberg pauzeerde even, ‘níets wat rechtvaardigt dat de gedaagde Ronnie Roos in hechtenis moet blijven. Hij zal daarom onmiddellijk op vrije voeten worden gesteld, in afwachting van de uitspraak, die woensdag 2 oktober om elf uur bekend wordt gemaakt.’

Er barstte een spontaan applaus los in de zaal. Een vrouw hilde, waarschijnlijk Wilma.

Euforie verspreidde zich door Julia's lichaam, ze kwam overeind en stak een vuist omhoog als een overwinningsgebaar. Een kakofonie van stemmen omringde haar.

Ze had gewonnen. Ze had revanche genomen op iedereen die haar had tegengewerkt.

Ronnies schouders schokten van het ingehouden huilen. Hij omhelsde zijn advocaat in een bijna krampachtige greep.

‘Julia Järsvskog? Een kort commentaar, graag, kan dat?’

De zwarte haardos en de opvallende eyeliner kwamen haar bekend voor van de bylinefoto in een van de avondkranten. De journalist boog zo dicht naar haar toe dat Julia de spearmint van haar kauwgom kon ruiken.

Ze knikte zonder haar aan te kijken.

‘Vertel eens, hoe voelt dit?’

Een stem die wel de hare moest zijn antwoordde dat het zonder meer de beste dag van haar leven was.

Miss Spearmint bleef vragen stellen en Julia antwoordde op de automatische piloot, ze had moeite om zich te concentreren. Een jaar geleden zou ze alleen maar trots zijn geweest op dit moment, maar sinds zijzelf een prooi was geworden waarop werd gejaagd, wist ze niet meer wie ze was in de voedselketen.

‘Nu wordt Ronnie Roos waarschijnlijk juridisch vrijgesproken van de moord op Knut en Britt. Jouw podcast heeft tot zijn vrijlating geleid. Maar de wet is één ding, de werkelijkheid is iets anders. Weet je zeker dat hij onschuldig is?’

Vanaf de andere kant van de rechtszaal keek Ronnie haar over het krijt witte pagekapsel van zijn advocaat heen aan.

‘Dank je,’ mimede hij. ‘Dank je.’

‘Honderd procent zeker,’ zei Julia.

DONDERDAG 26 SEPTEMBER

